

Wyrok z dnia 18 września 2008 r.

II PK 18/08

Przejęcie zakładu pracy ze skutkiem określonym w art. 23¹ k.p. następuje także, gdy nowy pracodawca przejmuje zadania i składniki majątkowe zakładu dotychczasowego pracodawcy na podstawie umowy z podmiotem trzecim, do którego należało dysponowanie tymi zadaniami i składnikami.

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Sędziowie: SN Zbigniew Myszka, SA Halina Kuryło.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 września 2008 r. sprawy z powództwa Krzysztofa K., Pawła R., Bogusława K. przeciwko „I.” Zarządowi Nieruchomości Spółce z o.o. w S., Zarządowi Budynków i Lokali Komunalnych Zakład Budżetowy w S., Z. Spółce z o.o. w S., B. Spółce z o.o. w S. o odprawę, odszkodowanie i wydanie świadectwa pracy, na skutek skarg kasacyjnych powodów od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 29 sierpnia 2007 r. [...]

- 1) o d d a l i ł skargi kasacyjne powodów,
- 2) nie obciążył powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

W sprawie z powództwa Krzysztofa K., Pawła R. i Bogusława K. występował problem ustalenia pracodawcy, właściwego ze względu na dochodzone roszczenia dotyczące odprawy i odszkodowania za rozwiązanie umów o pracę, wynikający z kolejnego przejmowania zadań z zakresu zarządzania określonymi budynkami oraz lokalami komunalnymi.

Powodowie pozwali Spółkę z o.o. I. w S. (1) i Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych - Zakład Budżetowy Miasta S. (2), a Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Szczecinie wezwał nadto do udziału w sprawie w charakterze pozwanych jeszcze dwie

spółki z o.o. B. Spółkę z o.o. (3) i Zarządzanie Nieruchomościami - K. Spółkę z o.o. (4).

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie wyrokiem z dnia 18 maja 2005 r. uwzględnił powództwa tylko w stosunku do pozwanego Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych Zakładu Budżetowego w S., od którego zasądził na rzecz powodów dochodzone odprawy oraz odszkodowania z odsetkami od dnia 1 lutego 2003 r. W sentencji tego wyroku orzeczenia zasądzone zawarte są w trzech punktach, osobno dla każdego powoda (pkt I, II i III); zobowiązanie do wydania powodom świadectw pracy za okres od 1 stycznia 1997 r. do 31 stycznia 2003 r. zawarte jest w punkcie IV wyroku, a orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności w punkcie V. O „oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie” Sąd orzekł w punkcie VI wyroku. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Rejonowy stwierdził, że powodowie przeszli w trybie art. 23¹ § 1 k.p. w dniu 31 stycznia 2003 r. ze Spółki I. do Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych Zakładu Budżetowego w S., który - przez oświadczenie woli wyrażone konkludentnie - rozwiązał z nimi umowy o pracę. W tej sytuacji powodowie nie zostali przejęci przez Spółki B. i Zarządzanie Nieruchomościami - K., bo w chwili przejmowania przez tych pracodawców zadań (także składników majątkowych) z zakresu zarządu budynkami - lokalami komunalnymi, nie byli pracownikami.

Apelację od tego wyroku wniósł tylko pozwany Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych Zakład Budżetowy w S. Zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o uchylenie wyroku w całości lub o jego zmianę i oddalenie powództwa w stosunku do niego.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 31 maja 2006 r. po rozpoznaniu powyższej apelacji orzekł o zmianie wyroku Sądu Rejonowego w punktach I, II, III i IV, w ten sposób, że zasądził od pozwanej Spółki z o.o. Zarządzanie Nieruchomościami - K. w S. na rzecz powodów te kwoty, które w zaskarżonym wyroku były zasądzone od apelującego oraz nakazał wydać im świadectwa pracy. Sentencja wyroku Sądu drugiej instancji nie zawiera rozstrzygnięcia o żądanej w apelacji zmianie wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództw wobec apelującego, chociaż w uzasadnieniu Sąd Okręgowy powołując się na art. 386 § 1 k.p.c. powołał się na odmienne niż w zaskarżonym wyroku ustalenie, iż - według Sądu drugiej instancji - powodowie przeszli ze Spółki I. do Spółki Zarządzanie Nieruchomości - K., która rozwiązała z nimi umowy o pracę.

Powyższy wyrok z dnia 31 maja 2006 r. został zaskarżony skargą kasacyjną przez pozwaną Spółkę Zarządzanie Nieruchomościami - K. Wyrokiem z dnia 8 maja 2007 r., II PK 293/06, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok (poza orzeczeniem o wydaniu świadectw pracy), zniósł postępowanie przed drugą instancją obejmujące rozpoznanie apelacji w odniesieniu do Spółki z o.o. Zarządzanie Nieruchomościami - K. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy uznał w tym wyroku, że skoro powodowie nie zaskarżyli orzeczenia oddalającego ich powództwa do pozwanej Spółki Zarządzanie Nieruchomościami - K. w S., to w tym zakresie orzeczenie pierwszej instancji (pkt VI) stało się prawomocne. Sytuacji tej nie zmieniła apelacja współpozwanego, który jako współuczestnik formalny nie mógł zaskarżyć wyroku pierwszej instancji na niekorzyść innego pozwanego. Sąd Najwyższy stwierdził, że apelacja skierowana do orzeczenia dotyczącego innego współuczestnika jest niedopuszczalna (por. uchwała z dnia 22 kwietnia 1991 r., III CZP 34/91, OSNCP 1992 nr 2, poz. 24; wyrok z dnia 6 maja 2004 r., III PK 7/04, OSNP 2005 nr 2, poz. 21). Prowadzenie w takiej sytuacji postępowania przez drugą instancję nadal przeciwko pozwanemu skutkiem apelacji współpozwanego oraz objęcie go wyrokiem dotknięte jest nieważnością postępowania i to niezależnie od tego, czy uczestniczył w postępowaniu odwoławczym. Wobec niedopuszczalnej we wskazanych granicach podmiotowych apelacji pozwanego współuczestnika formalnego, wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo wobec pozwanej spółki Zarządzanie Nieruchomościami K. stał się prawomocny z chwilą upływu terminu do jego zaskarżenia przez powodów (pkt VI wyroku). Apelacja współpozwanego nie mogła więc zmienić terminu uprawomocnienia się orzeczenia określonego ustawą. Podstawę nieważności postępowania przed drugą instancją w przedmiotowej sprawie stanowił art. 379 pkt 3 k.p.c. Sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już bowiem prawomocnie osądzona. Apelacja w części zaskarżającej oddalenie powództwa w stosunku do współpozwanego powinna być odrzucona, a skoro mimo jej niedopuszczalności została rozpoznana i skutkiem tego doszło do orzeczenia w stosunku do pozwanego, co do którego prawomocnie powództwo zostało oddalone, to w tej części postępowanie było nieważne i podlegało zniesieniu na podstawie art. 398¹ § 1 k.p.c. oraz art. 398² k.p.c. w związku z art. 386 § 2 k.p.c. Natomiast ze względu na brak rozstrzygnięcia o apelacji wniesionej przez Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych Zakład Budżetowy w S., konieczne było przekaza-

nie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, w celu rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty.

Po ponownym rozpoznaniu apelacji Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy w Szczecinie na podstawie art. 373 w związku z art. 370 k.p.c. odrzucił apelację pozwanego Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych w zakresie zaskarżenia punktu VI wyroku Sądu Rejonowego z dnia 18 maja 2005 r. (pkt I); natomiast na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach od I do IV i oddalił powództwo w stosunku do skarżącego Zarządu. Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu powyższego wyroku uwzględniając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 8 maja 2007 r., II PK 293/06, że pozwany nie jest legitymowany do zaskarżenia orzeczenia przeciwko współuczestnikowi występującemu po tej samej stronie uznał, iż orzeczenie oddalające powództwo do pozwanej Spółki Zarządzanie Nieruchomościami - K., a także Spółek I. i B., stało się prawomocne, a wobec tego apelacja pozwanego Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych Zakładu Budżetowego w S. w zakresie zaskarżenia punktu VI wyroku Sądu Rejonowego podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Po rozpoznaniu natomiast apelacji w zakresie jej podstaw i wniosku odnoszących się do skarżącego Sąd drugiej instancji podzielił podstawę faktyczną orzeczenia Sądu Rejonowego. Uznał jednak, że z prawidłowo ustalonych faktów Sąd pierwszej instancji wyprowadził błędne wnioski. Apelujący (ZBiLK) nie był pracodawcą, który przejął powodów od Spółki I. Nie było także rozwiązania stosunków pracy powodów przez ZBiLK. Ustalenia te Sąd drugiej instancji wiąże ze zweryfikowanym zastosowaniem do okoliczności sprawy art. 23¹ § 1 k.p.

W punkcie wyjścia oceny w zakresie zastosowania art. 23¹ § 1 k.p. - zdaniem Sądu drugiej instancji - jest bezsporny fakt, że powodowie świadczyli pracę w rejonie będącym początkowo pod zarządem Zakładu Budynków i Lokali Komunalnych i że tę część zakładu pracy powodów przejęła Spółka I.; za bezsporne Sąd uznał również to, że z dniem 1 lutego 2003 r. zarząd nad rejonem, w którym byli zatrudnieni powodowie przejęło Konsorcjum K. B., utworzone wyłącznie na potrzeby przetargu, a składające się z dwóch odrębnych spółek. Zaraz po wygraniu przetargu zostało ono rozdzielone na dwa odrębne podmioty obsługujące odrębne rejony: Spółkę Zarządzanie Nieruchomościami K. (obecnie Z.) oraz Spółkę B. Ostatecznie rejon, do obsługi którego zatrudnieni byli powodowie, wraz z zadaniami wykonywanymi wcześniej przez Spółkę I. przejął Z.

Z okoliczności tych wynika, że pracodawcą, do którego na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. przeszli powodowie bezpośrednio ze Spółki I., była spółka Z. i to na niej, jako na ostatnim pracodawcy ciążył obowiązek dalszego zatrudniania powodów, ewentualnie rozwiązania z nimi umowy o pracę. Według Sądu drugiej instancji Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że decydujące znaczenie dla ponownego przejścia zakładu pracy przez ZBiLK miało wygaśnięcie - z dniem 31 stycznia 2003 r. - umowy o najem lokalu przy ul. G. i umowy o zarządzanie nieruchomościami komunalnymi zawartymi ze Spółką „I.” i że dlatego stał się ZBiLK pracodawcą odpowiedzialnym za zatrudnienie powodów po dniu 31 stycznia 2003 r. Według Sądu drugiej instancji, błąd w ocenie prawnej Sądu pierwszej instancji polega na niezauważeniu tego, że po zaprzestaniu wykonywania zadań przedmiotowego zarządu przez Spółkę „I.”, zadania te zostały powierzone przez ZBiLK - na podstawie przetargu - i zostały przejęte w zakresie zarządu mieniem komunalnym przez Spółkę Z., a zatem powrót władztwa faktycznego (chwilowy i iluzoryczny) do ZBiLK nie miał znaczenia dla przejścia pracowników.

Sąd drugiej instancji zauważył, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miał znaczenia fakt nieujęcia w umowach podpisywanych przez ZBiLK z nowymi zarządcami obowiązku przejścia przez nich pracowników zatrudnionych w przekazywanych im rejonach. Przejęcie bowiem zakładu pracy (a co za tym idzie i pracowników) cechuje automatyzm i ma miejsce nie tylko przy przekazaniu składników majątkowych, ale także przy przejęciu zadań zakładu pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 r., I PK 103/04, OSNP 2005 nr 15, poz. 220). W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że pozwana Spółka Z. wykonywała dokładnie te same zadania i wobec tego samego mienia komunalnego co pozwana Spółka I. Nadto, nawet siedziba podmiotów przy ul. G. nie uległa zmianie. Rozważając zarzut dotyczący źródła przejścia pracowników w 2001 r. Sąd drugiej instancji stwierdził, że w § 26 umowy o zarządzanie znajdowało się wyraźne postanowienie, że Spółka I. przejmie część mienia ZBiLK „C.P.” na podstawie odrębnej umowy. W tych ramach mieściło się także przejście dotychczasowych pracowników ZBiLK. Z kolei w umowie najmu lokalu przy ul. G. wyraźnie wskazano, że lokal ten został wynajęty wyłącznie do celów związanych z wykonywaniem przez Spółkę I. zobowiązań określonych w umowie podstawowej, tj. w umowie o zarządzanie oraz że zmiana zakresu działalności była niedopuszczalna bez zgody wynajmującego (ZBiLK).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego - w jego części objętej pkt II - powodowie Krzysztof K., Paweł R., Bogusław K. zaskarżyli skargami kasacyjnymi. Każda z tych skarg zawiera tę samą podstawę dotyczącą - mającego istotny wpływ na wynik sprawy - naruszenia przepisów prawa procesowego: 1) art. 233 § 1 k.p.c., przez uznanie, że po wygaśnięciu umowy o zarządzanie i umowy najmu łączącej pozwaną I. Zarząd Nieruchomościami Spółkę z o.o. oraz pozwaną Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych doszło tylko do „iluzorycznego” powrotu władztwa faktycznego zakładu pracy do pozwanego Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych, w sytuacji gdy okoliczności faktyczne niniejszej sprawy - w szczególności fakt powrotnego przejęcia przez pozwaną ZBiLK zadań w zakresie zarządu gminnym zasobem komunalnym oraz składników majątkowych, spisania protokołu zdawczo - odbiorczego oraz zawarcia przez Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych kolejnej umowy o zarządzanie z „Konsorcjum K. B.” - wskazują bezsprzecznie, że zakład pracy został przejęty przez Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych, który uzyskał realną możliwość zarządzania tym zakładem, (tj. korzystania z jego majątku i kierowania zespołem pracowniczym); b) art. 233 § 1 k.p.c., przez uznanie, że pozwaną ZBiLK po powrotnym przejęciu powoda od pozwanej I. Zarząd Nieruchomościami Spółki z o.o. nie złożył powodowi w sposób konkludentny oświadczenia woli o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, w sytuacji gdy z przeprowadzonych w sprawie niniejszej osobowych źródeł dowodowych - w szczególności zeznań samych powodów - bezspornie wynikało, że do złożenia takiego oświadczenia w rzeczywistości doszło; c) art. 365 § 1 k.p.c., przez zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 maja 2005 r. w punktach od I do IV i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanego Zarządu Budynków i Lokali Komunalnych Zakładu Budżetowego w S. wskutek uznania, że „pracodawcą do którego na podstawie art. 23¹ § 1 KP przeszli powodowie bezpośrednio ze spółki I., była spółka Z.”, w sytuacji gdy w stosunku do pozwanej Zarząd Nieruchomościami - K. Spółki z o.o. istniał prawomocny wyrok oddalający powództwo, zatem powyższa kwestia prawna (tj. okoliczność, że powód nie przeszedł do Z. co Sąd drugiej instancji ocenił odmiennie niż Sąd pierwszej instancji i na tej podstawie wydał zaskarżony wyrok) w toku niniejszej sprawy nie mogła zostać oceniona odmiennie przez Sąd Okręgowy wskutek związania go w powyższym zakresie prejudykatem w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 maja 2005 r. w zakresie pozwanego Z.; d) art. 316 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w chwili wydania orzeczenia, tj. pominięcie faktu powrotnego przejścia zakładu pracy powoda

z pozwanej Zarządzenie Nieruchomościami K. Spółki z o.o. „na pozwany” ZBiLK, po wygaśnięciu umowy o zarządzanie z dniem 31 stycznia 2006 r., w sytuacji gdy przy jednoczesnym ustaleniu przez Sąd drugiej instancji, że żaden z pozwanych nie rozwiązał z powodem umowy o pracę, powyższy fakt powodował ponowne przejęcie powoda przez pozwany ZBiLK w trybie art. 23¹ k.p.

Skarżący wnieśli o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, bądź też o uchylenie w całości także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedziach na skargi kasacyjne strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia ich do rozpoznania; o przyznanie od każdego z powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W wypadku przyjęcia skarg do rozpoznania strona pozwana wniosła o oddalenie skarg w całości oraz o przyznanie od każdego z powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrzone zostały w sprawie trzy skargi kasacyjne - wniesione w imieniu powodów Krzysztofa K., Pawła R. i Bogusława K. Wobec identyczności: podstaw tych skarg, podniesionych w nich zarzutów i przedstawionego ich uzasadnienia, nie zachodzi potrzeba osobnego uzasadnienia rozstrzygnięcia sprawy, które jest takie samo w odniesieniu do każdej z rozpoznawanych skarg kasacyjnych. Podstawa tych skarg kasacyjnych i podniesione w niej wszystkie zarzuty okazały się bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że skargi powodów nie mają podstawy materialnoprawnej i w ten sposób - nie kwestionując zawartej w zaskarżonym wyroku podstawy prawnej (por. art. 398¹³ § 1 w związku z art. 398³ pkt 1 k.p.c.) - omijają zasadniczy problem sprawy, tj. problem, który stanowi przesłankę zaskarżonego wyroku. Jak to bowiem wynika z wyżej przedstawionego uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, Sąd ten oparł się na faktach wyjaśnionych w sprawie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jednakże uznał, że zastosowanie do tych faktów art. 23¹ § 1 k.p. prowadzi w konsekwencji do przyjęcia skutku prawnego określonego w tym przepisie - tj. rozstrzygającego ustalenia, że „ostatnim pracodawcą” za-

trudniającym powodów była Spółka Z. Wobec tego, że skargi kasacyjne powodów nie zostały oparte na podstawie określonej w art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd Najwyższy - stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. - rozpoznał tylko te z aspektów prawa materialnego, które pozostają w związku z procesowymi zarzutami skarg, zauważając przy tym nieodpowiedniość tych zarzutów do podstaw zaskarżonego wyroku.

Nie wiadomo dlaczego skarżący powołuje się na art. 233 § 1 k.p.c., to jest na przepis określający zasadę sądowej oceny wiarygodności i mocy dowodów, jako na podstawę kwestionowanych ocen Sądu drugiej instancji dotyczących zastosowania art. 23¹ § 1 k.p. Niezależnie od nieadekwatności tego zarzutu do wskazanej podstawy procesowej należy zauważyć, że skarżący koncentruje uwagę na tę z ocen zaskarżonego wyroku, która nie ma rozstrzygającego znaczenia. Cóż stąd, że określenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „władztwa”, które ponownie odzyskał pozwany ZBiLK nad przedmiotową częścią zakładu pracy, jako władztwa tylko chwilowego i iluzorycznego, może wydawać się nazbyt enigmatycznym czy niewystarczająco precyzyjnym. Pomimo takiego niedostatecznego określenia sytuacji, która zaistniała w dniach 31 stycznia 2003 r. i 1 lutego 2003 r., Sąd drugiej instancji w przekonujący sposób, a w każdym razie - jak to wyżej podniesiono - niezakwestionowany w skargach, ustalone fakty odniósł do zastosowanego art. 23¹ k.p. Argument skarżących, że Zarząd Budynków i Lokali Komunalnych uzyskał „realną” możliwość zarządzania przedmiotową częścią zakładu pracy w dniu 31 stycznia 2003 r. jest bez znaczenia, skoro z bezspornie ustalonych faktów wynika, że ta ówczesna realność zarządzania sprowadziła się do zorganizowania i przekazania wszystkich zadań przedmiotowego zakładu pracy i związanych z tym zakładem jego majątkowych komponentów bezpośrednio do Konsorcjum K. B., a faktycznie do należącej do tego Konsorcjum spółki Zarządzanie Nieruchomościami - K. Ostatecznie - jak to zostało ustalone - już z dniem 1 lutego 2003 r. cały przedmiotowy zespół zadań, majątku i pracowników określony w wyroku jako część zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p., przeszedł na spółkę Zarządzanie Nieruchomościami - K. Jeżeli zaś tak było, to z mocy art. 23¹ § 1 k.p. wobec przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę w dniu 1 lutego 2003 r. nowy pracodawca, tj. wyżej wymieniona Spółka stała się - z mocy prawa - stroną w dotychczasowych stosunkach pracy powodów i to niezależnie od tego jak należałoby kwalifikować sytuację zaistniałą wobec ZBiLK.

W tym kontekście bezzasadne jest powoływanie się przez skarżących na to, że przed przekazaniem zakładu pracy Spółce Z., Zarząd Budynków i Lokali Komu-

nalnych był pracodawcą powodów. Jeśliby tak było, to powodowie zostaliby nie bezpośrednio - jak to uznał Sąd drugiej instancji przekazani do Spółki Z. - ale za owym „chwilowym i iluzorycznym” pośrednictwem ZBiLK. Istotne jest - co ze względu na argumenty skarg wymaga podkreślenia - że nie zaistniała sytuacja, z którą można by łączyć rozwiązanie stosunków pracy z powodami przed przejściem zakładu pracy na Spółkę Z.

Zupełnie nietrafne są argumenty skarg jakoby - wbrew ustaleniu Sądu drugiej instancji - ZBiLK złożył powodom w sposób konkludentny oświadczenia woli o rozwiązaniu z nimi umów o pracę. Najpierw trzeba zauważyć, że skarżący twierdzą, iż owe oświadczenia woli nie zostały wprost złożone, ale mają wynikać „konkludentnie” z okoliczności. Pomimo to ocenie Sądu, że z okoliczności ustalonych w żaden sposób nie wynika złożenie oświadczeń o wypowiedzeniu umów o pracę - przeciwstawiają skarżący bliżej niewskazane „osobowe źródła dowodowe”. Nie umożliwia oceny takiego argumentu określenie, że chodzi tu o „zeznania samych powodów”, z których miałyby wynikać, „że do złożenia takowego oświadczenia w rzeczywistości doszło”. Jeżeli skarżący przyznają, że może tu chodzić wyłącznie o wnioskowanie z okoliczności, iż doszło do konkludentnego wypowiedzenia umów o pracę, to nieokreślone „zeznanie powodów”, na które skarżący się powołują, mogłoby odnosić się do ich opinii lub wniosków, a nie do faktów. Tymczasem, ocena Sądu drugiej instancji jest przekonująco uzasadniona. W szczególności Sąd ten prawidłowo wyjaśnił, że brak uwidocznienia pracowników w dokumentach „ewidencjonujących” stan przekazywania zakładu pracy przez ZBiLK do nowego pracodawcy, nie oznacza, że stosunki pracy zostały rozwiązane. Wreszcie można zauważyć niekonsekwencję argumentacji skarżących, którzy powołując się na własne twierdzenia o konkludentnym wypowiedzeniu umowy o pracę łączą z nim skutek rozwiązania stosunków pracy, zaznaczając równocześnie, że z pewnością nie mogło tu chodzić o dorozumiane rozwiązanie stosunków pracy bez wypowiedzenia. Skarżący nie wyjaśniają zatem dlaczego owe konkludentne wypowiedzenia, które musiałyby być dokonane 31 stycznia 2003 r., wywarły skutek rozwiązujący stosunki pracy już z dniem 1 lutego 2003 r., kiedy to - z mocy prawa - nastąpiło przejście strony pracodawczej stosunków pracy.

Bezzasadnie powołują się skarżący na art. 365 § 1 k.p.c., którego zastosowanie do okoliczności sprawy, ich zdaniem powinno oznaczać związanie przesłankami prawomocnego oddalenia powództwa wobec Spółki Z. Po pierwsze, unormowana w art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca prawomocnego wyroku dotyczy związania treścią

sentencji, a nie uzasadnienia, zawierającego prezentację przeprowadzonych dowodów i ocenę ich wiarygodności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00 - LEX nr 55501; z dnia 13 października 2005 r., I CK 217/05 - LEX nr 187004; z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07 - LEX nr 345525; z dnia 13 marca 2008 r., III CSK 284/07 - LEX nr 380931). Po drugie, gdy chodzi o powagę rzeczy osądzonej, to zgodnie z art. 366 k.p.c., dotyczy ona przedmiotu rozstrzygniętego już pomiędzy tymi samymi stronami. Bezzasadnie zatem powołują się skarżący na powagę rzeczy osądzonej pomiędzy innymi stronami, bo w stosunku do Spółki Z., której nie dotyczy zaskarżony wyrok.

Bezzasadny jest także ostatni z zarzutów skarg - zarzut dotyczący naruszenia art. 316 k.p.c. Do stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, który - stosownie do wskazanego przepisu - stanowi podstawę wyroku, nie należą - wbrew temu co twierdzą skarżący - zdarzenia faktyczne, które nie mieszczą się w przedmiocie rozpatrywanej sprawy. Takie zaś jest powołane w skardze nowe zdarzenie, że z dniem 31 stycznia 2006 r. ZBiLK przejął zadania z zakresu zarządzania lokalami komunalnymi od Spółki Z. Zdarzenie to nie może być traktowane jako element podstawy faktycznej powództwa, które dotyczyło określonych zdarzeń z zakresu przyjmowania zadań przez podmioty administrujące i zarządzające budynkami i lokalami komunalnymi. Zdarzenie z 31 stycznia 2006 r. nie dotyczy dochodzonych w sprawie roszczeń (o świadectwo pracy, odprawę i odszkodowanie za rozwiązanie umów o pracę) wyraźnie wynikających ze zdarzeń wcześniejszych, które - według powodów - stanowiły podstawę roszczeń do ówczesnego pracodawcy.

Z powyższych względów, wobec bezzasadności podstawy skarg kasacyjnych Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.

=====